

Gubitnik

Premijer Andrej Plenković prisutne mnogobrojne postojeće i buduće probleme nastoji riješiti agresivnom komunikacijom s javnošću. Tako nastoji spasiti što se spasiti daje. Čovjek koji je na početku svoga mandata mogao mnogo danas se bori da preživi. Pozivanje na Franju Tuđmana je pokazatelj bezidejnosti.

Spektakularan dolazak na čelo HDZ-a i osvajanje parlamentarnih izbora dočekan je, ne samo od strane članova HDZ-a, kao novi početak koji će demokratizirati stranku i proširiti i produbiti demokratske procese. Ne samo to. Očekivalo se je kako će se smanjiti korupcija i povećati učinkovitost državnog aparata. Naprosto se smatralo kako gospodin Andrej Plenković donosi vrijednosti razvijenog svijeta. Razina povjerenja je „opijala“. Ono se je dodatno povećalo kada je pred očima televizijskih gledatelja odlučno smijenio ministre MOST-a. Tada se njegova odlučnost nije identificirala kao karakterna crta isključivosti već kao odlučnost državnika koji će odlučno, ne vodeći računa o cijeni koju će osobno platiti, mijenjati nezadovoljavajuće stanje u Hrvatskoj. Njegova reakcija se je tumačila razboritim korakom u ostvarenju vizije druge i drugačije Hrvatske.

Građani su očekivali da će, kako bi dobio potrebnu saborsku većinu, raspisati prijevremene izbore. Umjesto očekivanih prijevremenih izbora formirao je novu koaliciju koja je od početka izazivala sumnje. Vrlo brzo se je pokazalo kako sastav njegove vlade ni približno nije na razini koja je nužna kako bi se promijenilo zatečeno stanje. Da stvar bude gora dio koalicijskih partnera je počeo putem medija postavljati uvjete - ucjenjivati. Premijer Andrej Plenković nije reagirao raspisivanjem novih izbora. Stvari su se dodatno komplicirale a javnost je postala sve razočaranija.

Odnose koje je kreirala nova koalicija najbolje pokazuje stanje u obrazovnom sustavu na čijem je čelu, kako sama kaže, nestranačka stručnjakinja gospođa Blaženka Divjak. Na početku građani su je podržali i povjerovali kako će se stanje u znanosti i obrazovanju promijeniti i kako će i jedno i drugo postati snažne poluge razvoja cjelokupnog društva. Obrazovna reforma bila je predmet najvećeg interesa građana. Na žalost, vrlo brzo je gospođa Blaženka Divjak pokazala kako nije ni približno na razini zadatka. Obrazovnu reformu je na iznenađenje građana birokratizirala. Ni to nije bilo dovoljno. Nije, kao znanstvenica, obrazovnoj reformi pristupila na primjeren način što je rezultiralo najvećim i najdužim štrajkom učitelja, nastavnika i profesora. Umjesto da ponudi ostavku označila je premijera Andreja Plenkovića politikantom. Građani su ostali zgroženi i očekivali da će Premijer smijeniti gospođu Blaženku Divjak. Umjesto ostavke

gospođa Blaženka Divjak je poput Poncije Pilata „oprala ruke“ na način da je sve neistomišljenike označila politikantima. Istovremeno je više obrazovnih institucija nezadovoljne radom Ministrice protestirale zbog „grieha propusta“ jer nije poštivala zakonske obveze u radu. Na proteste je ironično odgovarala i stekao se utisak kako gospođa Blaženka Divjak može „svirati“ svoju dionicu bez obzira na „svirku“ vlade i dirigentsku palicu njezinog dirigenta Andreja Plenkovića. Ponašanje gospođe Blaženke Divjak je novina koja nije zabilježena u povijesti hrvatskih vlada. U kojoj je mjeri gospođa ministrica loš izbor i koja si dozvoljava što hoće najbolje pokazuje njezin obračun s gospodinom Milanom Bandićem. Zadnja epizoda sa sapunom kazuje puno. Trebale su joj tri godine kako bi spoznala da škole nemaju osigurana potrebna higijenska sredstva. Zadnja priča, kako bi javno pokazala svoje „kreativne domete“, da će se nastava vršiti on line više nikoga nije zgrozila. Gospođi Ministrici nije poznato da obrazovni sustav njezinu odluku nije iz tehničkih razloga moguće provesti. Premijer Andrej Plenković i ministar zdravstva Vili Beroš su morali javno poručiti kako je izjava Ministrice neosnovana što ukazuje na stanje u hrvatskoj vladi. Posebno je bilo porazno po premijera Andreja Plenkovića organiziranje noćne rasprave o opozivu u Hrvatskom saboru koji je zatražio SDP.

Povodom 30-te godišnjice HDZ-a premijer Andrej Plenković je pozvao HDZ da odlučno krene u slamanje korupcije i svih nezakonitih ponašanja, prvenstveno, hrvatskih političara kako bi se promijenilo ovo nepodnošljivo stanje. Moram priznati da sam na trenutak bio znatiželjan kako je, visoki dužnosnik HDZ-a i gradonačelnik grada Zaprešića, gospodin Željko Turk doživio izjavu Premijera. Znatiželja je trajala samo trenutak jer mogu osobno svjedočiti kako Premijer ignorira inicijative koje traže zakonito ponašanje hrvatskih dužnosnika. Da je tome tako pokazuje činjenica da Premijer nije odbio podršku gospodina Željka Turka na unutarstranačkim izborima iako mu je poznato njegovo nezakonito djelovanje u Veleučilištu „Baltazar“ što je vidljivo iz dokumenata na ovim stranicama. Nije gospodin Željko Turk jedini. Mnogi koji podržavaju gospodina premijera Andreja Plenkovića slično se ponašaju kao Željko Turk. Ovim nikako ne želim kazati kako je za probleme korupcije i nepoštivanje zakona isključivo Â kriv HDZ. To mogu osobno posvjedočiti jer sam u ime RIFIN-a dostavio dokumentaciju kako gospođa Blaženka Divjak ne poštuje zakone koji ju izravno obvezuju. Dokumentaciju su dobili osobno svi saborski zastupnici ali nitko baš nitko nije postavio pitanje gospođi Blaženki Divjak. Tu su saborski zastupnici postigli potpuno suglasje.

Tako dolazimo do temeljnog problema našeg Premijera koji bi se mogao odrediti kao „sve za vlast, vlast ni za što“. To je problem koji je predmet razilaženja na unutarstranačkim izborima. To je problem koji zgraža hrvatske građane. To je problem Andreja Plenkovića.

Gospodin Andrej Plenković će vjerojatno dobiti unutarstranačke izbore. Gospodin Miro Kovač ne posjeduje karakteristike gospodina Plenkovića. Osim toga, valja kazati, istini za volju, kako je gospodin Miro Kovač mogao i prije reagirati i iznijeti svoja neslaganja. On to nije učinio pa se

može kazati kako se ne vodi bitka oko budućeg smjera HDZ-a već tko će biti na vlasti. Međutim, pobjeda gospodina Andreja Plenkovića bit će istovremeno Pirova pobjeda.

Slijede parlamentarni izbori. Da bi se zaustavio rast nepovjerenja Andreju Plenkoviću potreban je sukob. Poželjni protivnik nije SDP, nije ni MOST. Pravi protivnik je novoizabrani predsjednik Zoran Milanović. Otuda izjava u izbornoj noći kako će suradnja biti označena kao „tvrda kohabitacija“. Predsjednik Zoran Milanović je vrlo mudro odgovorio kako će Premijeru biti prijatelj koliko mu to zakonski okvir dozvoli. Tako gospodin Andrej Plenković nema pravog protivnika kako bi pokazao da je upravo on pravi izbor koji će povećati blagostanje hrvatskih građana.

Da bi dobio povjerenje učinio je baš sve. Podigao je plaće svim djelatnicima u javnom sektoru za 6,12% kako bi dobio njihov glas na parlamentarnim izborima, s jedne strane, i, s druge strane, „smirio“ sindikate učitelja i nastavnika. Ništa od toga. Zaposlenici u javnom sektoru su nezadovoljni a neki od njih, recimo liječnici, mogli bi svojim protestima ugroziti opstanak ne samo zdravstvenog već ukupnog društvenog sustava. Dolazeća kriza će pokazati pogubne učinke rastrošnosti ove vlade.

Na parlamentarnim izborima čeka ga gospodin Miroslav Škoro. Tako će se glasovi podijeliti između HDZ-a i gospodina Škore. Broj zastupnika iz redova HDZ-a će se smanjiti. SDP će, ako nešto ne zabrljaju što je uvijek moguće, dobiti veći broj mandata. Ukratko u Hrvatskom saboru dijeli se kolač između SDP-a, MOST-a, HDZ-a i gospodina Škore. Nije nikakva mudrost zaključiti kako će gospodin Andrej Plenković biti u daleko goroj poziciji nego što je to bio na početku mandata. MOST je njegova „noćna mora“ s kojim će morati ponovno pregovarati.

Nije lako premijeru gospodinu Andreju Plenkoviću. To tim više što u politici nitko ne voli i ne cijeni gubitnike.